

По край рѣката Мараша ;
А азъ ща въ Стралжа да ида
Да вида, да са науча
Отъ султанските бакали
Да ли сж собира потеря.«
Отиде Добре и дойде,
Па на Трифона думаше :
»Трифоне, стара войводо!
Султанъ е сжбралъ потеря
Сега щатъ да ни пристигнатъ.«
Зора са забѣляваше,
И ясно слънце изгрѣа, —
Сидна потеря довтаса :
Султанътъ вѣрви най-напредъ,
Зелена коня яхаше
И на потеря думаше :
»Да ми хванете Трифона.«
Трифонъ дружини думаше :
»Дружино вѣрна, сговорна!
Ние нѣмаме пусия,
Ала ще бждемъ юнаци
Юнашки ще са бориме.«
Трифонъ съ шишине посочи,
Султанътъ отъ конь обори,
Султанътъ аслангеритски,
Па на турците думаше :
»Елате да ма хванете!«
Султанъ са викна, провикна :
»Бре Мано куче краставо!
Потеря запри, не бѣгай.«
Мано потеря повърна, —
Наново бой са захвана.
Отка е слънце изгрѣло,
Дорде е пладне станало, —
Сичка дружина изгина. . .
Трифонъ на Добре думаше :